

Küçük Dik-Dik

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dik-Dik

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli savanada, otların uzun boylu olduğu ve akasya ağaçlarının genişçe yayıldığı yerde küçük bir dik-dik yaşardı. Küçük bir köpekten büyük değildi; sıcak kahverengi tüyleri, krem rengi karnı ve kocaman kara gözleri vardı. İnce bacakları ve minicik toynaklarıyla yere hafifçe basardı. Yaprak kemirmeyi çok severdi ama hep evine yakın kalırdı.

Bir sabah küçük dik-dik neşeli bir ses duydu. "Ka-ka-ki! Ka-ka-ki!" Koyu benekli tüyleri olan yuvarlak bir kuş salına salına yürüdü. Çıplak mavi-gri başı sallanıyor, kırmızı ibiği kıpırdıyordu. "Merhaba! Ben bir beçtavuğuyum," dedi. "Senin adın ne?" Dik-dik yumuşacık gözlerini kırıştırdı. "Ben sadece küçük bir dik-dikim," dedi utangaçça.

Beçtavuğu sevgiyle güldü. "Sadece küçük bir dik-dik mi? Bu harika bir ad!" Kısa kanatlarını çıırttı. "Ben buralarda yeniyim. Bana etrafı gösterir misin?" Dik-dik içinin ısındığını hissetti. Başını salladı. "Bildiğim güvenli yolları gösterebilirim. Ama şuradaki uzun otlar korkutucu. Oraya hiç girmem." "Öyleyse birlikte gidelim!" dedi.

Beçtavuęu uzun otlara doęru yürüdü. Dik-dikin minicik toynakları titredi. "Bekle!" diye seslendi. "Orası çok karanlık ve derin. Yolu göremiyorum." Beçtavuęu parlak turuncu-sarı gagasını ona çevirdi. "Endişelenme," dedi. "Duyularımızı kullanacağız. Sen kokla ve dinle. Ben bakar ve seslenirim. Birlikte güvenli bir yol buluruz."

Dik-dik derin bir nefes aldı. Küçük, dik kulaklarını kaldırıp dinledi. "Solda hafif bir hışırtı duyuyorum," diye fısıldadı. "Bu bir yılan olabilir." Beçtavuğu keskin gözleriyle baktı. "Hayır, sadece yapraklardaki rüzgâr," dedi. "Ama sağda açık bir yol görüyorum. Oraya gidelim." Adım adım ilerlediler.

Uzun otlar dik-dikin alnındaki yumuşak tüy tutamına sürtündü. Havayı kokladı. "Su kokusu alıyorum," dedi. "Yakınlarda bir dere olmalı." Beçtavuğu seslendi: "Ka-ka-ki!" Yüksek sesi yankılandı. "İleride deredik parıldıyor, görüyorum!" Dik-dikin minicik toynakları çakıllara tıkırdatarak dereye doğru yürüdüler.

Derede dik-dik bir yudum su içti. "Korkutucuydu," diye itiraf etti. "Ama başardık." Beçtavuğu benekli tüylerini kabarttı. "Elbette başardık! Sen dinledin ve kokladın. Ben baktım ve seslendim. Harika bir takımız." Dik-dik gülümsedi. "Demek küçük kulaklarım işe yarıyormuş."

Derenin kenarında dinlendiler. Dik-dik çalılıklarda bir hışırtı fark etti. Donakaldı. "O da ne?" diye fısıldadı. Beçtavuğu başını yana eğdi. "Ben de duyuyorum. Dinleyelim." Kıpırdamadan durdular. Hışırtı yine geldi. "Sadece bir kaplumbağa," dedi beçtavuğu. "Bak, kabuğu orada." Dik-dik rahat bir nefes verdi. "Burada olman ne güzel."

Beçtavuğu uzun otlara doğru geri dönüş yolunu açtı. "Karanlık basmadan dönmeliyiz," dedi. Dik-dikin kalbi hızlı çarptı. "Ama otlar hâlâ korkutucu." Beçtavuğu ona usulca dokundu. "Hatırlasana, duyularımızı kullanacağız. Sen kokla ve dinle. Ben bakar ve seslenirim. Güvenli yolu yine buluruz." Dik-dik başını salladı. "Tamam. Birlikte."

Bu kez dik-dik kendini biraz daha cesur hissetti. Havayı kokladı. "Taze ot kokusu alıyorum," dedi. "O taraf açık." Beçtavuğu ileriye baktı. "Evet, otların arasında bir aralık görüyorum. Oraya gidelim." Yan yana yürüdüler. Dik-dikin ince bacakları hızla hareket etti. Beçtavuğunun sarı bacakları tıpır tıpır yürüdü.

Birden beçtavuğu durdu. "Bekle," dedi. "Yeni bir ses duyuyorum. Alçak bir vızıltı." Dik-dik dinledi. "Arılar," diye fısıldadı. "Sokabilirler." Beçtavuğu etrafına baktı. "Kovanlarını şu ağaçta görüyorum. Etrafindan dolaşmalıyız." Dik-dikin burnunu izleyerek sola döndüler. "Çiçek kokusu alıyorum," dedi. "Bu taraf güvenli."

Çiçeklerle çevrili açık bir yol buldular. "Başardın!" diye sevindi beçtavuğu. "Güvenli yolu koklayıp buldun." Dik-dikin kocaman kara gözleri parladı. "Sen de arıları benden önce gördün," dedi. "Gözlerin ne kadar keskin." Adım adım otların arasından ilerleyip yeniden açık savanaya ulaştılar.

Güneş batıyor, gökyüzünü turuncuya boyuyordu. Dik-dik uzun otlara geri baktı. "Artık o kadar korkutucu değil," dedi. "Çünkü seninle yolumu bulabileceğimi biliyorum." Beçtavuğu tüylerini kabarttı. "Ben de her zaman burnuna ve kulaklarına güvenebileceğimi biliyorum." Birbirlerine gülümsediler. "Arkadaşlar her şeyi kolaylaştırır," dedi dik-dik.

O günden sonra küçük dik-dik ve beçtavuğu birlikte keşfe çıktılar. Otların arasından güvenli yollar bulmak için duyularını kullandılar. Dik-dik, cesaretin boyla ölçülmediğini öğrendi. Cesaret, yanında duran arkadaşlarla ölçülür. Beçtavuğu da küçük bir arkadaşın kocaman bir kalbi olabileceğini öğrendi.

Küçük dik-dikin hâlâ kocaman kara gözleri ve sıcak kahverengi tüyleri vardı. Hâlâ ince bacakları ve küçük, dik kulakları vardı. Ama artık cesur bir kalbi de vardı. İyi bir arkadaşla her uzun ota yüzleşebileceğini biliyordu. Beçtavuğu da neşeli seslerinin ve keskin gözlerinin her macerayı güzelleştirdiğini biliyordu.

Eğer bir gün minik bir dik-dik ile benekli bir beçtavuğunun otların arasında adım adım yürüdüğünü, koklayıp dinlediğini, bakıp seslendiğini görürseniz, bilin ki yeni bir maceraya çıkmışlardır. Ve bilin ki cesaret boyla değil, yanında yürüyen arkadaşlarla ölçülür.